

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ, ΠΑΞΩΝ & ΔΙΑΠΟΝΤΙΩΝ ΝΗΣΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«Ἴνα καί αὐτοί ὦσιν ἡγιασμένοι τῇ ἀληθείᾳ»
(Ιωάν. 17,19)

ΑΓΙΟΤΗΤΑ: Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2012-2013

✠ ✠
ΚΕΡΚΥΡΑ 2012

Ο μάρτυρας Λογγίνος, ο εκατόνταρχος

Ο Άγιος Λογγίνος έζησε στα χρόνια του Χριστού. Γεννήθηκε στην Καππαδοκία της Μικράς Ασίας και υπηρετούσε ως εκατόνταρχος στο ρωμαϊκό στρατό τον καιρό που αυτοκράτορας ήταν ο Τιβέριος και στην Ιουδαία ηγεμόνας ήταν ο Πόντιος Πιλάτος. Ο Λογγίνος πήρε διαταγή από τον Πόντιο Πιλάτο μαζί με τους άνδρες του να σταυρώσουν το Χριστό. Ήταν λοιπόν αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυρας των γεγονότων της Σταύρωσης και της Ανάστασης του Χριστού. Βλέποντας όλα αυτά τα θαυμαστά σημεία «άνοιξαν τα μάτια» του εκατόνταρχου και φώναξε με δυνατή φωνή: «Αληθινά Αυτός ο άνθρωπος ήταν Υιός του Θεού!».

Επιπλέον, την τρίτη μέρα της ταφής του Χριστού, πάλι οι στρατιώτες του Λογγίνου φύλαγαν το τάφο του Χριστού κατόπιν εντολής του Πιλάτου, καθώς οι Ιουδαίοι φοβόντουσαν μήπως οι μαθητές του Κυρίου πάνε τη νύχτα και κλέψουν το σώμα Του και πουν ψέματα ότι αναστήθηκε και είχαν ζητήσει από τον Ρωμαίο διοικητή να φυλαχτεί ο τάφος, αφού σφραγιστεί. Δεν μπόρεσαν όμως να εμποδίσουν την Ανάσταση και τρόμαξαν και ο Λογγίνος και οι στρατιώτες του τόσο που έμειναν σαν νεκροί, όταν είδαν με τα μάτια τους τον άγγελο που εμφανίστηκε στις μυροφόρες γυναίκες και τους έδειξε άδεια τα εντάφια σπάργανα στο λαξεμένο τάφο, όπου είχαν θάψει το Χριστό.

Όταν έμαθαν οι αρχιερείς τα νέα θέλησαν, για να μη μαθευτεί το γεγονός, θέλησαν να δωροδοκήσουν με πολλά χρήματα τους στρατιώτες και το Λογγίνο, ώστε να πουν ψέματα, ότι τάχα οι μαθητές έκλεψαν τη νύχτα το σώμα του Χριστού. Ο εκατόνταρχος όμως και δύο από τους στρατιώτες, φωτισμένοι από το Άγιο Πνεύμα όχι μόνο αρνήθηκαν να πάρουν χρήματα για να πουν ψέματα αλλά παραιτήθηκαν και από τη δουλειά τους. Η Σταύρωση και η Ανάσταση του Χριστού είχε σφραγίσει για πάντα τη ζωή του πρώην εκατοντάρχου. Ο Λογγίνος μάλιστα είχε σκοπό να γυρίσει στην πατρίδα του Καππαδοκία και να κηρύξει στους συμπατριώτες του για το Χριστό. Καθώς όμως το ταξίδι ήταν μακρινό και αργούσε να φτάσει στον τόπο του, τον πρόλαβαν νεότερες εξελίξεις.

Ο Πιλάτος δελεάστηκε από τα δώρα και τα χρήματα των Ιουδαίων, που ήθελαν να εκδικηθούν, και ενημέρωσε με επιστολή τον αυτοκράτορα Τιβέριο για τα γεγονότα καταγγέλλοντας το Λογγίνο. Εκείνος έστειλε στρατιώτες να πιάσουν το Λογγίνο και να τον θανατώσουν. Κατά θεία πρόνοια οι στρατιώτες του αυτοκράτορα σταμάτησαν στο ίδιο σπίτι που είχε καταλύσει κι ο Λογγίνος χωρίς να γνωρίζονται μεταξύ τους. Ο Λογγίνος τους περιποιήθηκε βασιλικά κι όταν άρχισαν να συζητάνε, έμαθε ο Λογγίνος το σκοπό της επίσκεψης του στα μέρη του. Αντί να τρομάξει ή να φύγει, όπως θα έκανε ο καθένας, εκείνος τους φιλοξένησε ακόμα καλύτερα και ήρεμος και γαλήνιος πήγε κι ετοίμασε τον τάφο του. Δεν ξέχασε να ειδοποιήσει και τους δύο συντρόφους του, τους παλιούς στρατιώτες του προσκαλώντας τους στο μαρτύριο.

Κι έπειτα γύρισε στο σπίτι κι αποκάλυψε στους στρατιώτες ποιος ήταν. Εκείνοι έμειναν άναυδοι κι αισθάνθηκαν ντροπή γιατί σύμφωνα με τις εντολές που είχαν έπρεπε να συλλάβουν και να θανατώσουν τον άνθρωπο που τους φιλοξένησε πλουσιοπάροχα. Εν τω μεταξύ, ήρθαν και οι παλιοί στρατιώτες του Λογγίνου και οι τρεις έλεγαν στους απεσταλμένους του αυτοκράτορα να μη στεναχωριούνται αλλά να κάνουν το καθήκον τους όσο πιο γρήγορα μπορούσαν, ώστε να βρεθούν στη αγκαλιά του Χριστού όσο νωρίτερα γινόταν. Και πραγματικά με βαριά καρδιά αποκεφάλισαν και τους τρεις και έστειλαν το κεφάλι του Λογγίνου στα Ιεροσόλυμα στον Πιλάτο ως απόδειξη ότι εξετέλεσαν τις εντολές που είχαν. Ο Πιλάτος, μόλις παρέλαβε την κάρα του Λογγίνου, έδωσε εντολή και την πέταξαν σ' ένα λάκκο με κοπριά έξω από τα Ιεροσόλυμα.

Πολλά χρόνια αργότερα μια πλούσια αρχόντισσα από την Καππαδοκία, που είχε χάσει το φως της, πήγε στα Ιεροσόλυμα μαζί με το μοναχογιό της να προσκυνήσει τον τάφο του Χριστού. Μόλις

όμως έφθασε, ο γιος της πέθανε ξαφνικά κι έμεινε χωρίς να βλέπει σε μια άγνωστη πόλη να κλαίει για το παιδί της. Το βράδυ όμως στον ύπνο της φανερώθηκε ο άγιος Λογγίνος, φανέρωσε το μέρος όπου βρισκόταν για χρόνια η κάρα του και της υποσχέθηκε θεραπεία για τα μάτια της. Την άλλη μέρα η γυναίκα με προθυμία βρήκε την κάρα του Αγίου κι εκείνος της χάρισε το φως, όπως της είχε υποσχεθεί. Το θαύμα αυτό όμως σφράγισε τη ζωής της αρχόντισσας, η οποία πλέον εκτός από υλικά μάτια απέκτησε και πνευματικά, γιατί με τη Χάρη του Θεού είδε τον Άγιο να κρατάει στην αγκαλιά του στολισμένο και χαρούμενο το γιο της.

Παρηγορημένη τότε η μητέρα μετέφερε την κάρα του Αγίου και το σώμα του γιου της στην Καππαδοκία, όπως την είχε συμβουλέψει ο Άγιος κι εκεί έχτισε ναό προς τιμήν του Αγίου Λογγίνου.

Η Εκκλησία μας γιορτάζει τον Άγιο Λογγίνο στις 16 Οκτωβρίου.

Ερμηνευτικά σχόλια

Αυτόπτης και αυτόκοος μάρτυρας: ο Λογγίνος ήταν ο αρχηγός των στρατιωτών που μετέφεραν το Χριστό από τον Πόντιο Πιλάτο στο λόφο όπου έγινε η Σταύρωση και ήταν εκεί σε όλα τα γεγονότα, τα οποία προηγήθηκαν και ακολούθησαν του πάθους του Κυρίου μας. Έζησε μαζί με τους στρατιώτες αλλά και τους άλλους ανθρώπους που ήταν εκεί το μεγάλο σεισμό που έσεισε τη γη και άνοιξε στα δύο το καταπέτασμα του ναού, την κουρτίνα που χώριζε το Άγιο Βήμα από τον κυρίως ναό. Παρακολούθησε επίσης με φόβο το σκοτάδι που σκέπασε όλη τη γη την ώρα εκείνη και είδε με τα μάτια του τους τάφους των νεκρών να ανοίγουν κι εκείνοι να ανασταίνονται και να τους βλέπουν οι ζωντανοί.

«Άνοιξαν τα μάτια του εκατόνταρχου»: Πιο πριν ο Λογγίνος έβλεπε κανονικά, δεν είχε πρόβλημα με τα μάτια του. Άνοιξαν οι οφθαλμοί του σημαίνει ότι πλάτυνε ο νους και η καρδιά του. Τα πνευματικά του μάτια, τα μάτια της πίστης που έως τότε ήταν κλειστά και δε γνώριζε για το Χριστό πλέον άνοιξαν και με τρόπο που δεν εξηγείται λογικά, αλλά μόνο με τη Χάρη του Χριστού, άρχισε να νιώθει, να βιώνει, να ζει και να καταλαβαίνει ότι ο άνθρωπος που είχε σταυρωθεί πριν λίγο δεν ήταν δυνατόν να είναι απλός και συνηθισμένος άνθρωπος και να συμβαίνουν τέτοια σημεία με το θάνατό Του.

Τα εντάφια σπάργανα: οι στρατιώτες όλη τη νύχτα φύλαγαν με βάρδιες τον τάφο του Χριστού. Λογικά δεν θα μπορούσε κανένας άνθρωπος να κλέψει το σώμα Του. Το πότε και πώς αναστήθηκε ο Χριστός δεν το κατάλαβαν. Σοκαρίστηκαν όμως, έμειναν άναυδοι, ζωντανοί νεκροί, όταν είδαν το άγγελο μέσα στον τάφο, ο οποίος ήταν σκαλισμένος (λαξεμένος) μέσα σε βράχο με τη μεγάλη πέτρα που έφραζε την πόρτα ανοιγμένη, να δείχνει στις μυροφόρες πού ήταν πριν το σώμα του Χριστού τοποθετημένο και τις λουρίδες του υφάσματος με το οποίο τύλιγαν τους νεκρούς αφημένες κάτω.

Φιλοξένησε τους στρατιώτες που πήγαιναν να τον συλλάβουν: ο σταυρός του Χριστού και η ανάστασή Του σημάδεψαν πλέον την ζωή του Λογγίνου. Ήταν αποφασισμένος να σηκώσει τον δικό του σταυρό, να υποφέρει επειδή πίστευε, αλλά και να μην παραβιάσει ό,τι ο Χριστός δίδαξε, δηλαδή την αγάπη. Έτσι, έχει ήδη συγχωρέσει αυτούς που ξέρει ότι θα τον οδηγήσουν στο θάνατο. Και όχι μόνο. Τους φιλοξενεί, τους προσφέρει αγάπη, τους δείχνει ότι ο πραγματικός χριστιανός γνωρίζει να συγχωρεί και να ζει τον σταυρό του με πίστη στην Ανάσταση. Και γι' αυτό θα τους προτρέψει να επιτελέσουν την αποστολή που είχαν αναλάβει, δηλαδή να τον σκοτώσουν και να μην λυπηθούν για εκείνον. Γιατί ο δικός του σταυρός θα τον οδηγούσε στο Χριστό, δηλαδή στην αιώνια ζωή κοντά στον Κύριο και στην Ανάσταση. Σ' αυτή την πίστη στην Ανάσταση καλούμαστε κι εμείς να προχωρούμε από την νεότητά μας. Η πίστη στο Χριστό δίνει χαρά. Και η χαρά φέρνει αγάπη, όσο κι αν υπάρχουν δυσκολίες και δύσκολοι άνθρωποι κοντά μας. Γι' αυτό και κάνουμε το σταυρό μας και δεν φοβόμαστε, όσες δυσκολίες κι αν έρθουν, είτε στα μαθήματα, είτε στις σχέσεις μας με τους άλλους, είτε στην υγεία, είτε οπουδήποτε. Με τη βοήθεια του Σταυρού νικούμε τους φόβους μας. Ας συγχωρούμε, ας μην φοβόμαστε να σηκώνουμε το σταυρό μας και με τη βοήθεια του Χριστού θα καταφέρουμε να νικήσουμε και τις δυσκολίες μας. Τον Σταυρό τον προσκυνούμε στην Εκκλησία την τρίτη Κυριακή των Νηστειών και παίρνουμε ένα λουλούδι ως ευλογία από αυτόν, τον φέρουμε επάνω μας όταν φορούμε σταυρουδάκι και όταν τον κάνουμε πριν φάμε, πριν κοιμηθούμε, όταν ξυπνήσουμε, όταν πάμε ένα ταξίδι, όταν αισθανόμαστε μια δυσκολία, όταν προσκυνούμε τις εικόνες, πριν κοινωνήσουμε. Ο σταυρός είναι το όπλο μας γιατί δείχνει την ίδια στιγμή και την ανάσταση, τη νίκη εναντίον κάθε κακού. Ας μην τον ξεχνούμε.

Ερωτήσεις

1. Τι ένιωσαν ο Λογγίνος και οι στρατιώτες, όταν συνειδητοποίησαν ότι ο Χριστός δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος;
2. Πώς ήταν η ζωή τους πριν και τι συνέβη μετά; Άλλαξε ο Χριστός τις ζωές τους; Πώς φαίνεται αυτό από την ιστορία;

3. Γιατί ο Πιλάτος ήθελε να σκοτώσει το Λογγίνο και τους στρατιώτες; Τι φοβόταν; Εσείς πότε φοβάστε;
4. Γιατί ο Λογγίνος συγχώρεσε τους στρατιώτες που θα τον σκότωναν;

Συμπέρασμα

Ο Σταυρός του Χριστού μας αγκαλιάζει όλους, μας σφραγίζει, αλλάζει τις ζωές μας και μας οδηγεί στην Ανάσταση.

Απολυτίκιο Αγίου Λογγίνου (ήχος α΄. Του λίθου σφραγισθέντος)

Τον ἥλιον της δόξης Σταυρῷ προσηλωθέντα, και τοις εν σκιά του θανάτου εκλάμποντα ως είδε, ηυγάσθης αυτού ταις ατραπαίς, και ήθλησας Λογγίνε ευσεβῶς· δια τούτο νοσημάτων παντοδαπών, λυτρούσαι τους εκβοώντας· δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πάσιν ιάματα.

Παιχνίδι

Πόσες λέξεις κρύβονται στη ... σκουληκαντέρα;;!!!!

ΠΟΝΤΙΟΣΥΘΗΞΗΠΙΛΑΤΟΣΚΕΞΕΚΗΞΙΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΗΓΕΑΛΟΓΓΙΝΟΣΟΚΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ
ΟΝΑΚΛΣΤΙΒΕΡΙΟΣΑΚΕΛΣΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑΕΣΑΝΤΣΧΡΙΣΤΟΣΛΗΚΝΩΒΗΙΟΥΔΑΙΟΙΣΕΔΚΑΙ
ΕΡΟΥΣΑΛΗΜΣΑΔΣΕΑ

Να ζωγραφίσεις τον Άγιο Λογγίνο:

